

Szeles Judit

Háború

Abban az évben a háború
mégsem szerdára esett.

Amikor kisüt a nap,
északon az emberek
szabadságot vesznek ki,
hogy lássák az égitest
torkából kitörő sugarakat,
így figyelték délebbre
a tűzéséget is, a rakéta-
kilövők fényes torkát.

Már keveseknek volt
annyira ismerős
a légtalmi szirénák hangja,
hogy összeránduljon
a gyomruk.

Hanem a buszon
a diákok a telefonjaikon
keresték, honnan is
tört be a hadsereg,
és hol tört ki az a háború,
amire már csak a
nagyanyáik emlékeztek.

Egy kisiskolásnak
magyarázta a nagyobb,
mi arra az esély,
hogy ide is bevonuljanak,
és elvegyék a közelgő
tavasz melegét,
az áldott északi napot,
a hova tűnt sok virágot,
persze nem ezeket
a szavakat használta.

Itt, északon,
a télnek raknak máglyát,
nem a betiltott könyveknek.

Itt az új életnek énekelnek,
és nem a halottaknak.
Itt szalagot a röpítő
copfba fonnak, nem
koszorúba vagy sebekre.

Csütörtök hajnalban jött a hír,
hogy a nagyfejű cár,
senki atyuskája bombáz
és rakétákat lövet valahol
a bevetett mezőkre,
hogy besült a búza, a kukorica,
és nem lesz idén kenyér.

Csütörtökön küldte el
a sánta seregeket,
hogy telet és ne tavaszt
fakasszanak az ágyúk torkai.

És persze nem egyetlen
napig tartott ez a háború sem.

Ezt a kisiskolás is megsejtette
a városi buszon, mielőtt
a telefonja képernyőjébe
hasított volna egy piros sugár.

Nagy Tamás

kürtök és poharak

nyelvünk az üdözés hatására változik
és a hegyek születésével megjelennek
a hegyek szülte látomások

kürtök és poharak szólalnak meg
halottainkra tesszük neveinket
az eső majd elkoptatja mindet
de már nem aggódunk
ott leszünk mindenhol

a szavakat megelőző gondolatokban
villámok cikáznak kívülágosodik